

Rytierov posol IV

Čertovský bozk

Bol príjemný májový deň. Slnko plávalo po modrej oblohe. Lúčne kvety vytŕčali ponad divokú trávu. Muchy a všemožný hmyz bzučali všade naokolo.

Benno sedel na koni, ktorý lenivým krokom kráčal po prašnej ceste do dediny Podvrbové. Ležala v lone prírody a okolie mu trochu pripomínalo jeho vlastnú domovinu, Rovinskú dolinu.

Dedinu tvorili dve desiatky dreveníc a zopár kamenných domov. Domáci sa venovali svojim záhradám, hydine, alebo sa len tak zhovárali.

Ľuďom padol do oka mladý posol na statnom bielom tátošovi, najmä jeho červený plášť. Medzi sedliakov vôbec nezapadal.

„Zdravím,“ ozval sa Benno len čo zastavil svojho koňa pri jednom z domov. Stál tam roľník a rukou zloženou na čele si tienil tvár pred slnkom.

„No nazdar,“ odzdravil sa sedliak. „A ty si či?“

„Ja som posol rytiera Digory z Rovinskej doliny,“ predstavil sa. „Hľadám nejakú pevnosť, ktorá vraj leží neďaleko dediny.“

„No môj zlatý,“ spustil dedinčan a ukázal kamsi rukou. „Tým smerom. Uvidíš ju z kopca. Ale dávaj si pozor. Tam sú zvláštni ľudia na môj veru. Ku nám do Podvrbového nechodia často. Niekedy idú von cez noc. Ráno sa potom vrátia s novými zásobami.“ Muž mykol plecami. „Neviem kde to vždy zoberú. Vraj okrádajú karavány a tak, ale nám nerobia zle.“

„Rozumiem,“ prikývol Benno. „Ďakujem a dovidenia.“

„No maj sa.“

Mladý posol prešiel dedinou a pokračoval cestou na malý pahorok. Odtiaľ sa mu naskytl výhľad na neďaleký kopec. Na jeho vrchu sa pýšila malá šedá pevnosť. Možno by niekto povedal, že to je menší hrad. Viedla k nemu kľukatá cesta.

Popohlnal svojho koňa vpred.

Pred pevnosťou postávala hŕstka mužov, možno dve desiatky. Zdalo sa, že vybehli von v rýchlosti. Niektorí držali kuše, či sekery. Jeden bol odetý len v kuchárskej zástere a v ruke držal obrovskú varechu akou sa mieša guláš v kotli. Niektorí ani nemali na nohách topánky, akoby ich niekto práve vyhodil z postele.

Benno sa k skupine mužov priblížil na koni. Počul ich vášnivú debatu. Obviňovali sa navzájom.

„Je to tvoja vina!“ kričal jeden muž. Tento vyčnieval medzi ostatnými. Jeho hustá čierna bradu a široké ramená vzbudzovali rešpekt. Ruky mal veľké ako lopaty. Vyzeral, že by dokázal holými rukami roztrhnúť aj divú sviňu na polovicu. Na ľavej strane opasku ukrýval meč a na pravej sa mu hompáľali vrhacie sekery.

„Moja?“ ohradil sa druhý muž v tmavom čarodejníckom rúchu. Vrásky v jeho tvári a šediny vo vlasoch vyrazili, že má za sebou snáď aj päťdesiat zím. „Ty blbec jeden! Moja chyba?“

„A koho? Prečo si to otvoril?“ hneval sa ramenatý bradatý chlap.

„Mali sme obetovať teba!“ odsekol starší muž v rúchu.

„Mňa? Ja som tu šéf ak si si nevšimol.“

„Hej a ty si chcel, aby sme to zobrali do pevnosti, ty... ty tupec! Teraz sa tam nemôžeme vrátiť!“

„Povedz to ešte raz a rozsekám ťa na kusy!“

Uprostred vášnivej hádky si však všimli Benna, ktorý k nim prichádzal na chrbte koňa.

„Hej!“ skríkol na neho mocný bradatý muž. „Ty! Čo tu chceš?“

„Zdravím,“ riekol Benno. „Prich...“

„Zlez z toho koňa!“ okríkol ho muž. „A pozri sa mi priamo do očí.“

Benno poslúchol. Zoskočil zo sedla. Opraty držal v ruke. Mierne sa uklonil. „Prichádzam v mene rytiera...“

„To nikoho nezaujíma,“ prerušil ho znova bradatý chlap. Bol od neho vyšší o hlavu a raz tak široký. Išla z neho veľká autorita. „Ako sa voláš a čo tu chceš?“

„Som Benno a posiela ma Vrabec.“

„Hm,“ zamyslel sa chlap a pozorne si ho premeral. „Nejaký si vyparádený. Prečo ťa posiela Vrabec?“

„Chcem materiál na výrobu vojnových strojov.“

„Hahaha,“ zasmial sa muž. „Ale ba? Snáď vyzeráme ako nejaký remeselný cech, alebo čo?“

„Ale Vrabec...“

„Ale, ale, ale. Vrabec tu nič neznamená. Prac sa odkiaľ si prišiel.“

Benno ostal nervózny. Tiež mu vadili priam až posmešné pohľady darebákov navôkol.

Do rozhovoru sa vložil muž v tmavom rúchu. „Počkaj. Nie tak zhurta. Čo keby sme ho použili?“

Bradatý mu venoval pohľad. „Ako?“

„No ako asi?“ spýtal sa a ukázal na pevnosť za nimi.

„Aha tak,“ prikývol. „Už rozumiem,“

Mladý posol Benno mal zlé tušenie. „O čo ide?“

„Kde sú moje maniere,“ spustil mocný muž. Tón jeho hlasu sa zmiernil. „Volám sa Sviňa a

toto je moja tlupa.“ Všetkých okolo zahrnul gestom ruky.

„Ehm, teší ma,“ odvetil neisto Benno.

„Chceš materiál? Musíš pre mňa niečo urobiť.“

„Nič iné som ani nečakal. Čo treba?“

„Pôjdeš do pevnosti a...“

„Pššt,“ umlčal mu čarodejník v rúchu. „Nehovor mu všetko.“

„Máš pravdu. Takto ti teda poviem. Pôjdeš dnu a nájdeš niekoho kto sa tam skrýva.“

Čarodejník sa zachichotal. „Dobre povedané.“

Benнови sa to celé nezdalo a ozvala sa v ňom podozrievavosť. Po zážitku s Vrabcom a maľovaným svetom nemal chuť na ďalšie bizarné zážitky. „Kto tam je? Koho mám nájsť?“

Muž menom Sviňa sa pohladil po svojej hustej brade. Premeral si mladého posla pred sebou a potmehúdsky sa usmieval. „To by šlo, veru áno,“ zhodnotil a pokračoval: „Niektó nás vyhodil z pevnosti a chcem od teba, aby si toho niekoho našiel a zabil. Jednoduché, nie?“

Benno však chcel odpovede. „Prečo to neurobíte sami? Je vás tu zo dvadsať.“

„Lebo chcem, aby si to urobil ty. Chceš svoj materiál?“

„Ako viem, že ho máš?“

„Poslal ťa Vrabec, či nie?“

„No, áno.“

„Keby to nemáme, tak by ťa neposlal. Tak čo? Ideš dnu?“

Benno premýšľal. Toto bude celkom iste nejaká lotrovina. „A keď odmietnem?“

Sviňa mu vytrhol opraty z ruky. „Keď odmietneš tak skončíš ako ihelnička.“ Sotva dopovedal a traja muži na mladého posla namierili svoje kuše. „Urobíme z teba rešeto a tvojho krásneho koňa si necháme. Ale ak pôjdeš dnu, materiál je tvoj. Dobrý obchod, nie?“

„Povedal by som... že, že áno.“ odpovedal Benno s hranou odvahou v hlase aj keď mal strach. Takto sa nebál ani keď ho chytili v Rovinskej doline chalani z druhej dediny. Dostal vtedy nakladačku. Lenže teraz bolo v hre dvadsať lotrov a kuše.

„No šup, šup,“ pridal sa čarodejník. „Nečakaj dlho, lebo naša ponuka vyprší.“

„Dobre, dobre, veď idem,“ súhlasil napokon. Toto nedobrovoľné rozhodnutie ho teda vôbec netešilo.

Benno vykročil vpred. Počul ako si všetci za jeho chrptom čosi šepkajú. Za chôdze sa obzrel cez rameno. Lotri na neho stále mierili kušami. Vošiel teda cez otvorenú bránu dnu.

Masívne dvere sa za ním zabuchli samé od seba.

Ocitol sa na malom nádvorí obklopenom kamennými múrmi. Boli tu nejaké cvičné figuríny, vedrá a staré tupé meče. Udupaná zem prezradila, že tu zrejme muži trénovali.

„Je tu niekto?“ spýtal sa Benno ako sa pozerá navôkol. „Haló?“

Ticho.

Vykročil teda krížom cez cvičisko k hlavným vstupným dverám. Keď sa k nim priblížil, samé sa otvorili.

„No samozrejme,“ frflal si popod nos. „Dúfam, že toto nebude ďalší maľovaný svet.“

Vstúpil do útrob pevnosti.

Vnútri vládlo podozrivé ticho. Pusté šedé chodby zívali prázdnotou, len tu a tam sa povalovali rôzne veci. Jedna topánka, spadnutá dýka, nejaká hnedá halena. Zdalo sa, že muži utekali z pevnosti v panike a strácali pritom všetko možné. Benno otvoril jedny dvere a nazrel dnu. Našiel kuchyňu. Veľký kotol ležal na zemi a na podlahu z neho vytekalo čosi, čo možno mohol byť kedysi guláš. Toľká škoda, ale voňal teda dobre.

Prešiel celé prízemie no nenašiel nikoho.

Vyšiel teda na druhé poschodie. Len čo zdolal schody, steny zapraskali, sťa by niekto mlel kamene. Strhol sa a otočil sa za zdrojom zvuku.

Z kamenných stien sa vyformovali rohaté hlavy démonov. Zazerali na neho. Vždy keď spravil krok, hlavy sa otočili za ním.

„Haló?“ zakričal, no odpoveďou mu bola jeho vlastná ozvena.

Opatrne kráčal vpred. Pevne zovrel rukoväť meča a mierne ho povytiahol, aby sa mu lepšie tasilo.

Kamenné hlavy rohatých démonov na neho neoblomne hľadeli. Nič také nikdy nevidel. Aspoňže sa zdali byť neškodné aj keď ich pusté pohľady mu neboli príjemné.

Pevnosťou sa ozval ukrutný a mocný rev, až sa otriasli steny.

Benno stuhol. Ovalila ho vlna strachu.

Spoza rohu vybehol ozrutný démon s telom býka a rozbehol sa priamo na neho. Valil sa ako nezastaviteľný balvan.

Mladý posol chcel utiecť, no potkol sa a spadol na zadok. Celý život mu prebehol pred očami. Zmieril sa so svojim osudom. Démon na neho skočil. Vyceril ostré zuby.

„Dost’!“ zaznel ženský hlas.

Puf!

Démon sa rozplynul na hmlu.

Rovnako boli preč aj jastrivé hlavy na stenách.

Benno rýchlo vyskočil na nohy. Srdce mu bilo ako besné.

Kráčala k nemu žena v honosných červených šatách. Z hlavy jej vyrastali čertovské rohy.

Mala ladný, priam pôvabný krok. Dlhé husté vlasy a nebezpečný, zvodný pohľad jej dodávali akúsi šarmantnú iskrú. Určite tomu napomohli aj špicaté uši. Okolo krku jej videl náhrdelník s rubínom.

„Ale, ale, ale,“ prehovorila a svojim prenikavými červenými očami si prezrela mladého muža. „Koho nám to sem čerti nesú?“

Benno len vyvaľoval oči. „Čo... Kto..?“

„Ach,“ mávla rukou. „Kto som ja?“ Ukázala na svoje rohy. „Čo myslíš, miláčik môj? Kto podľa teba som?“

„No...“ spomenul si na rozprávky, ktoré u nich v dedine rozprávali staré matere, aby vystrašili neposlušné deti. „Ty si čert?“

„Čertica, miláčik. Môžeš ma volať Emónia.“ Prišla k nemu a schmatla ho za sánku. Jej dotyk bol horúci a pevnejší než zverák. Dlhé nechty sa mu zarývali do tváre. „Pozrime sa na to. Tak ty si zabil starú strigu, čo? Cítim na tebe jej odpornú mágiu.“ Pustila ho a usmiala sa. Odhalil tak svoje ostré tesáky ako vlk. Stále na neho uprene pozerala. „Tvoje meno, drahý?“

Najskôr nasucho preglgol a potom odpovedal: „Volám sa Benno.“

„Teba poslali tí naničhodníci? Ako obeť?“

„O tom nič neviem,“ odpovedal. Nemohol z nej pustiť oči. Bola tak zvláštna. Mala dokonale hladkú pokožku. Tie jej rohy a uhrančivé podmanivé oči ho oberali o slová.

„Tak prečo si tu, Benno? Hm?“

„Lebo... som...“ zajakal sa, „Som mal niekoho odtiaľto vyhnáť.“

„Ajáj, ale ťa prekabátili. Aj ti povedali prečo?“

„Eh... Nie.“

„Sú to lotri, lúpežníci a pašeráci. Ukradli začarovanú knihu a otvorili ju. Nechtiac ma uvoľnili zo zajatia. Obsadila som ich malú pevnosť a povedala som, že im ju nevrátim, pokiaľ niekoho neobetujú. A ty si im prišiel pod ruku. Jednoduché.“

„Takže ma chceli zabiť?“

„Ja som ťa mala zabiť.“

Benno urobil krok vzad. „Ale prečo?“

„Neboj sa, miláčik môj, nezabijem ťa. To by bola škoda.“

„Čo sa tu teda deje?“

„Pod', drahý Benno, prejdeme sa po mojej novej pevnosti.“

Benno kráčal po boku čertice Emónie. Zo stien sa znova vynorili hlavy démonov a pozorovali ich.

„Čo to je?“ spýtal sa mladý posol. „Tie hlavy. Prečo na mňa pozerajú?“

„Ochraňujú ma,“ odpovedala rohatá žena. „Neurobia ti nič, pokiaľ im to neprikážem. Nemusíš sa báť.“ Zastavila pred dverami. „Tu bude moja komnata. Práve som sa tak rozhodla.“

Čertica mávla rukou. Dvere sa rozleteli sťa by do nich uderilo baranidlo. Takmer vypadli z pántov. Potom vošla dnu.

Bola to rozľahlá izba akú mávali len šľachtici vo svojich sídlach a hradoch. Veľká posteľ vyzerala pohodlne. Pri stene sa vynímal pracovný stôl. Okolo okien viseli odhrnuté závesy. Na podlahe sa povalovali hrubé kožené topánky a rôzne sekery. V skrini viseli veľké haleny na širokého chlapa. Benno si hneď domyslel, že toto je izba toho bradatého chlapa, ktorý sa predstavil ako Sviňa.

„Nepáči sa mi to tu,“ riekla čertica. Znovu mávla rukou, sťa by odháňala otravného chrobáka. Mužské oblečenie sa vznieslo do vzduchu.

Ukázala na okno a zavelila: „Von!“

Všetky veci, vrátane tých v skrini, vyleteli von rýchlejšie ako strela z katapultu. Potom leteli sekery a tiež topánky. Všetko čo patrilo Svini skončilo vonku.

Benno sa letiacim veciam sotva uhol. „Úf!“ vzdychol si ako mu popred tvár preletela naostrená sekera. Potom leteli von aj nejaké knihy.

Čertica Emónia sa zamyslene poobzerala po miestnosti. „Ešte tomu niečo chýba, je tak, miláčik?“ spýtala sa a pozrela na Benna. „Hm?“

„No ja neviem,“ odvetil. „Čo také?“

„Čo ma podľa teba vystihuje?“

„Ja neviem... Oheň?“

„Pravda,“ prikývla. Luskla prstami. Posteľné prádlo vzbĺklo samé od seba, avšak zhorelo tak rýchlo, že z neho ostal len oblak dymu, ktorý taktiež vyletel von oknom. Zvláštne bolo, že posteľ samotná a ani matrac neboli ohňom dotknuté.

Zase luskla. Z ničoho nič sa objavila na posteli hodvábná plachta dokonale upravená a hladká.

Benno si neveriacky pretrel oči. „Ako je... Teda, chcem... Ehm...“

Čertica prešla k posteli a sadla si. „Tak čo, zlatíčko, je to lepšie?“

„Asi áno.“

„Prisadni si ku mne,“ vyzvala ho a potľapkala po posteli.

Benno si k nej prisadol.

„Tak a teraz ti čosi poviem,“ spustila Emónia. „Jedného dňa ma chytil čarodej a uväznil do knihy. Zaklial ma. Títo hlupáci čo čakajú vonku tú knihu ukradli a otvorili. Tým ma oslobodili, ale kliatba pretrváva. Podľa nej som prikovaná na miesto, kde ma vypustia z knihy von, pokiaľ

nepohltním ľudskú dušu. Takže musím ostať v tejto pevnosti až pokiaľ,“ vycerila ostré zuby a cvakla nimi po Bennovi. Zastavila len kúsoček od jeho nosa. „Pokiaľ nezožeriem niekoho dušu. Potom môžem odísť.“

„Ehm,“ odkašľal si Benno a posunul sa o pol zadku ďalej.

„Neboj sa, teba nezožeriem. To by bola škoda, miláčik môj, veľká škoda,“ odpovedala mu Emónia. „Tí šupáci vonku vedia, že musia niekoho obetovať. Ušli z pevnosti ako zbabelci. Preto poslali teba, lebo si mysleli, že ťa hneď pohltnú.“

Benno sa bál, že svoju otázku oľutuje, ale predsa sa spýta: „Prečo ma teda nezabiješ?“

„Lebo smrdíš ako tá stará šialená striga, ale cítim z teba akúsi ochranu.“ Natiahla sa k nemu a ovoňala ho. Nadýchla sa zhlboka. „Niečo také som nikdy necítila. Ťažko to vysvetliť, ale smrdí to ako farby zmiešané s osudom.“

Bennovi hneď hlavou preblyslo len jediné: Maľovaný svet.

„Niečo mi tajíš, zlatíčko moje? Čo?“

„Bol som v nejakom maľovanom svete, alebo také čosi. Všetko bolo z farieb. Tu v skutočnom svete ostali z mojich zážitkov v maľovanom svete obrazy. Tam v tom svete z farieb som zabil aj tú strigu, ale stretol som ju aj predtým v lese a...“

„Pst,“ umlčala ho a priložila mu prst na ústa. Jej dotyk bol horúci. „Už tomu rozumiem. Vieš kto ťa poslal do maľovaného sveta?“

„Neviem.“

„Tak to je dobré,“ riekla s posmešným tónom. „On nevie, že stretol samotného arcimága.“

„Arci... čo? Mága?“

„Arcimág je najvyšší majster mágie,“ vysvetlila mu. „Dokážu veľkolepé veci. Jeden taký ma lapil a zaklial. Sú mocnejší než sa zdajú.“

Benna pohltila zvedavosť. „Takže si ma nezožrala lebo mám ochranu? Či čo?“

„Povedzme, že áno. Chcela som vedieť, čo to je za mágiu. Ono to nie je ani tak ochrana teba, ako skôr niečoho, čo ten mág vytvoril.“

„Obrazy,“ zahundral Benno. „Chráni svoje obrazy.“

„Môže byť,“ odvetila Emónia a prisadla si bližšie k nemu. Posteľ zavrzgala. Išlo z nej teplo. „Povedz mi, miláčik, kto podľa teba som? Nemôžeš klamať.“

Benno cítil, ako jeho telom prešla zvláštna energia. Odrazu vedel, že nie je schopný povedať klamstvo. „Ja..ja...“ zakoktal sa.

„Odpovedaj. Čo vidíš keď sa na mňa pozrieš? Kto som?“

„Vidím čerticu a rohy, ale...“ nemohol povedať klamstvo. Celé jeho bytie volalo po tom, aby hovoril pravdu. Čím dlhšie váhal, tým bolo ťažšie udržať jazyk za zubami. Musel hovoriť. „Vidím krásnu ženu, ktorej sa trochu bojím, lebo má zvláštnu magickú moc. Napriek rohom a ostrým

zubom ju považujem za veľmi atraktívnu.“

„Ale čo, miláčik môj,“ povedala a priam čertovsky sa usmiala. Vyhrnula si suknicu červených šiat a odhalila tak svoje lýtko a kúsok zamatovo hladkého stehna. „Chceš ma? Čo? Neboj sa, môžeš sa ma dotknúť. Vidím, že ťa spaľuje túžba.“

Benno nemohol odolať, aj keď zdravý rozum mu hovoril nie. Kúzlo tej čertice ho celkom opantalo. Natiahol ruku a pohladil ju po obnaženom stehne. Nič tak jemné a hebké nikdy necítil. Malo to však jeden háčik. Bola horúca ako platňa na varenie.

Uprene mu pozerala do očí. „Chceš viac? Zober si viac.“ Vyhrnula si šaty ešte o kúsok vyššie.

Benno na nej chvíľu držal dlaň. Začínala ho páliť. Mužské pudy mu šepkali nech pokračuje, aby rukou išiel pod šaty, ale jeho zdravý rozum hovoril nie.

Lenže Benno konal akoby mu jeho vlastná myseľ nepatrila.

Ona sa znova usmiala.

Kúzlo pravdovravnosti a príťažlivosti sa vytratilo. Vrátili sa mu vlastné zmysly. „Au!“ zaskučal a triasol rukou. Pripadal si, akoby ju vybral z vriacej vody. Jeho dlaň ostala červená, ale našťastie nebola dopálená.

„Ach, miláčik môj, so mnou by si zhorel vášňou a to doslova.“ Po týchto slovách si zase zakryla svoje zvodné nohy.

Benno na ňu hľadel ako na prízrak, čo podľa neho aj mohla byť pravda. „Čo si mi to urobila?“

„Trošku sa s tebou hrám. Skúšam ťa. Obstál si dobre. Vieš koľko mužov pri mne zhorelo kvôli vidine rozkoše? Ha?“

„Nechcem vedieť.“

„Ty si však iný, miláčik, máš veľkú silu vôle. Teba je škoda zožrať. Teraz mi je jasné, prečo si dokázal zabiť strigu a prečo si ťa arcimág vybral pre svoje obrazy.“ Vyskočila prudko na nohy a dala ruky v bok. „Vieš ty čo? Pomôžeš mi sa odtiaľto dostať.“

Benno taktiež vstal a napravil svoj plášť. „Ako?“

„Dovleč mi sem jedného z tých lotrov vonku. Ja zožeriem jeho naničhodnú dušu a budem voľná.“

„Ale ja od nich potrebujem vojnový materiál. Preto som sem vlastne prišiel.“

„Pomôžeš ty mne a ja pomôžem tebe, čo ty na to, miláčik?“

„Čo mám urobiť?“

„Dovleč do pevnosti jedného z nich, najlepšie toho mága v rúchu. Je to amatér. Keď ho pohltím dokážem kliatbu zmeniť a presunúť na niekoho iného, napríklad na Sviňu. Tak sa volá ich vodca, nie?“

Benno prikývol.

„A kliatbu zmením na to, že ti musí pomôcť zohnať tvoj materiál a zadarmo.“

„To dokážeš?“

„Pre teba všetko, zlatíčko.“

„Môžem ti veriť?“ spýtal sa Benno. Veľmi dobre si pamätal sľuby Vrabca v provinčnom meste. Dostal síce čo chcel, ale zadarmo to teda nebolo.

„Snád' mi neveríš?“

„No ja... Verím, ale čo povedia na to, že ich mág zomrie?“

„Mám taký pocit, že im veľmi chýbať nebude. Tak čo privedieš ho sem?“

„Áno, ale čo sa stane potom? Povedala si, že budeš voľná. To znamená, že nebudeš pripútaná k tomuto miestu?“

„Presne tak.“

„Čo znamená, že budeš voľná?“

„To znamená, že môžem konečne odísť z tohto sveta smrteľníkov domov. Dost' bolo otázok, miláčik môj. Ideš do toho?“

„Privediem ho.“

Emónia sa usmiala. „Budem netrpezlivo čakať.“

Benno sa vybral von z izby. Keď kráčal po chodbe, sledovali ho démonické hlavy, ktoré trčali zo stien.

Hlavná brána sa sama od seba otvorila a Benno vybehol von z pevnosti.

Vonku stále čakali muži. Niektorí lenivo ležali v tráve. Šéf lúpežníkov Sviňa sa práve zhováral so starším mágom.

„Hej!“ zakričal naliehavo Benno. V hlave mal premyslený plán ako toho nepríjemného čarodeja nalákať dnu. „Potrebujem pomoc! Rýchlo!“

Sviňa aj s mágom sa k nemu rozbehli.

„Ešte žiješ?“ spýtal sa bradatý muž. „Čo sa tam stalo?“

Benno dychtivo vysvetľoval: „Skoro som zabil démona, ale potrebujem pomoc. Rýchlo, kým bude neskoro. Pod' ty,“ ukázal na mága. „Vyzeráš byť mocný a potrebujeme mágiu. No tak! Pod'!“

Obaja si vymenili nechápavé pohľady. Podľa ich plánu mal byť tento mladík už mŕtvy.

„Ideme obaja,“ ozval sa Sviňa a siahol k opasku, aby chytil rúčku sekery.

„Nie!“ prerušil ho Benno tak náhlivo ako len vedel. „Musí ísť on. Je to nebezpečné.“

Potrebujeme mágiu. Ja sa viem obrániť vplyvu a keď chcete svoju pevnosť, nesmie tam ísť nik bez nadania ovládať čarovnú silu.“ Sám bol prekvapený ako plynulo to zo seba dostal.

Čarodej prikývol. „Dobre, idem. Ved' ma.“

Sviňa ešte pridala: „Ak budete potrebovať pomoc len zakričte. Zburcujem chlapov.“

„Pod'me,“ riekol Benno. „Rýchlo.“

Obaja sa rozbehli cez malé nádvorie do pevnosti. Brána sa za nimi zabuchla.

„Kadiaľ?“ spýtal sa mág v tmavom rúchu len čo vybehli na druhé poschodie.

„No,“ spustil Benno. „Asi sem.“

„Ty nevieš? Kde je ten démon?“

Mladý posol mykol plecami a pozeral sa po chodbe. Nikde ani stopy po sochách ani čertici.

„O čo tu ide?“ spýtal sa čarodej. „Ty si...“ V strede vety sa zasekol.

Čosi zapraskalo.

Boli to jeho kosti, ktoré sa lámali. Najskôr sa mu zlomili ruky, sť'a by to boli suché konáre.

Prásk!

Zlomili sa mu nohy a padol na kolená.

Starý čarodej kričal od bolesti.

Benno ustúpil vzad a nemo hľadel na ten výjav. Akási neviditeľná sila tomu úbožiakovi lámala všetky kosti v tele, postupne jednu po druhej. Pri každom prasknutí mu prebehol mráz po chrbte. Zúfale agonické výkriky toho starého muža mu vnikli až do duše. Na chvíľu mu ho dokonca prišlo ľúto.

Z podlahy vyšľahli mocné žiarivé plamene, až si mladý posol musel zakryť oči. Na lícach cítil spaľujúcu žiaru.

Čarodej zmizol. Na podlahe ostal len čierny spálený flák.

Benno sa obzeral po chodbe a snažil sa pochopiť čo sa práve stalo.

„Tu som,“ ozval sa ženský hlas hneď za ním.

Otočil sa. Stála pred ním zvodná čertica. „Čo to bolo? Čo... Čo si s ním urobila?“

„To čo bolo potrebné, aby som zlomila kliatbu.“

„Bolo potrebné mu zlámať všetky kosti?“

„No,“ zamyslela sa. „Táto časť veru potrebná nebola, ale zaslúžil si to.“

„Kam zmizol?“

„To je teraz, miláčik môj, celkom jedno,“ usmiala sa na neho a zase vycerila svoje ostré tesáky. Chytila ho za bradu. Jej stisk bol mocný akoby ho uchopil drevorubač a nie žena. Potom mu

dala bozk na líce. Pevne k nemu pritisla svoje šťavnaté, no horúci pery.

Benno cítil ako ho začína páliť tvár. Dostal doslova žeravú pusu. „Au,“ zastonal.

Čertica Emónia ho pustila. „Teraz máš moje znamenie, miláčik. Priamo na tvári z mojich pier.“

„Bolelo to,“ sťažoval sa Benno. „Ostane mi jazva?“ Hladil sa po tvári. Na bruškách prstov cítil, že sa mu tam formuje rana.

„Jazva? Nie,“ zakývala nesúhlasne hlavou. „Skôr niečo ako tetovanie. Páčiš sa mi, preto ti darujem jedno želanie. Môžeš ma kedykoľvek privolať.“ Sňala si z krku náhrdelník s krásnym rubínom. „Toto si zober. Darujem ti to.“

„Čože? Ja od teba nič...“ prerušil vetu. Musel sa krotiť, aby ju náhodou neurazil. Poslušne si od nej vzal retiazku. Zvedavo si ju prehliadol, najmä ten rubín, z ktorého sálala akási čarovná moc. „No a ako ťa privolám?“

„Musíš mať pri sebe môj náhrdelník. Potom na mňa stačí mysliť. Zvyšok príde sám. Ja budem presne vedieť, kedy ma skutočne potrebuješ.“

„A čo môj materiál? Ako vysvetlím Sviňu, že jeho mág je preč?“

Emónia veľmi pôvabne zakrúžila rukami, ako tanečnica. Zašomrala pritom niekoľko nezrozumiteľných slov. „Hotovo. Sviňa má na sebe kliatbu, ktorú odstráni len ak ti pomôže. Uvidíš sám.“

„Aha, no dobre.“

„Ďakujem ti, miláčik môj. Konečne voľná.“ Pozrela mu uprene do očí. „Budem na teba mysliť.“

Vzbĺka oslepujúcim plameňom. Benno si zase musel zakryť oči.

Odrazu bola preč.

„Úf,“ povzdychol si. Stál ako obarený. Ešte raz sa pozrel na rubínový náhrdelník, ktorý stále zvieral v ruke. Radšej ho bezpečne odložil do vrecúška za opaskom.

Vonku netrpezlivo prešľapoval vodca lúpežníkov Sviňa.

Dvere pevnosti sa otvorili a vyšiel z nich Benno.

„Hotovo,“ povedal. „Pevnosť je voľná.“

„Kde je Želmír?“ reagoval otázkou Sviňa.

„Kto?“

„Môj čarodej predsa. A čo to máš na líci? Ha? Si sa popálil, či čo?“

Benno netušil ako najlepšie odpovedať. Okolo postávalo veľa hrdlorezov. Jedno zlé slovo ho

môže stáť život. „Tak ten mág je preč a...“

Sviňa ostal stáť nehybne ako socha. Jeho oči ostali prázdne a hľadeli do neznáma.

„Hej,“ zamával mu pred tvárou Benno.

„Tvo...“ prehovoril konečne Sviňa, ale zdalo sa, že slová z neho idú akosi nedobrovoľne, akoby niekto hovoril za neho. „Tvoja odmena. Viem kde je materiál. Dám ti ho zadarmo, lebo som to tak sľúbil.“

„Ďakujem.“

„Šéfe,“ pribehol k nim jeden z mužov. „Ale ten materiál sme mali dať niekomu inému.“

„Ticho!“ umlčal ho Sviňa. „Všetci do pevnosti! Hneď! Narobte tam poriadok! Hýbte sa! No tak!“ Hlas tohto muža bol rovnako mocný ako jeho postava.

Všetci sa teda na jeho príkaz pobrali do pevnosti, ale čosi si popritom šepkali. Cez bránu išli opatrne a pozerali do každého rohu, akoby čakali nejaký prepád.

„Tak a ja ti dám tvoj materiál. Na čo to potrebuješ?“

„Na výrobu vojnových strojov.“

„A kam to bude doručené?“

„Pôjde to na meno rytiera Digoryho z Rovinskej Doliny a do dediny Rovnáky.“

„No samozrejme. Hneď to bude. Počkej ma tu.“ Sviňa sa taktiež vybral do pevnosti.

Benno čakal vonku a hladkal svojho koňa, ktorý sa pokojne pásol na lúke pri pevnosti. Už ubehlo dosť času. Vedel to podľa toho ako sa slnko plavilo po oblohe. Ešte chvíľu a vyberie sa dnu. Toto bola jeho jediná šanca ako získať všetko na výrobu strojov.

Ako na zavolanie k nemu kráčal Sviňa. V ruke držal akýsi papier.

„Toto je tvoje. Vezmi si to.“

Benno zobral papier a zbežne sa pozrel čo sa na ňom píše. Jednalo sa o nejakú obchodnú zmluvu na dodávku obrovského množstva materiálu. Oceľové spoje, drevené hranoly, desiatky pevných lán a všemožné iné veci, ktoré nespoznával. Dodacia adresa bola Rovinská dolina. Títo lúpežníci síce vyzerali ako hlúpi násilníci, ale svoje aktivity vedeli veľmi dobre skryť za skutočné obchodné transakcie a zmluvy.

„Vyzerá, že je tam všetko,“ povedal Benno a papier odložil.

„Nie je za čo,“ odpovedal Sviňa. Bolo však celkom jasné, že to neurobil dobrovoľne. Začínal sa chvieť. V očiach mal paniku. Konal proti vlastnej vôli a nevedel prečo. Slová z jeho úst išli celkom samé a vôbec sa nezhodovali s jeho myšlienkami. „Dole v de...“ potriasol hlavou. „Dole v dedine čaká sprostredkovateľ. Býva v... Ách!“ zakričal zúfalo. Nechcel prezradiť svoj tajný

kontakt, no z nejakého dôvodu musel. Chcel schmatnúť sekeru, no čosi mu bránilo.

Benno bol pripravený tasiť. Videl, že Sviňa je nesvoj. Tento obrovský chlap by ho holými rukami dokázal rozdrapiť ako nič. Že by tá kliatba nefungovala?

Sviňa sa otriasol ako pes čo vybehne z potoka a potom hovoril ďalej: „Dole v dedine. Posledný dom, ktorý stojí osamote. Je tam muž prezývaný Bocian. Daj mu tento papier. Tvoj materiál bude doručený.“

„Tak teda ďakujem.“

„K službám,“ odpovedal Sviňa a uklonil sa ťarbavo, sťa by ho ovládal bábkár na nitkách.

Bennovi to vyčarovalo úsmev na tvári. Božk na líci ho začal jemne páliť.

Mocný šéf lúpežníkov sa otočil a vybral sa do pevnosti. Čosi si nezrozumiteľne šomral popod fúzy.

Mladý posol vyskočil na koňa a vybral sa dole do dediny.

Osamotený dom na kraji dediny našiel raz dva. Bola to pomerne dobre udržiavaná drevenica s vlastnou veľkou stodolou.

Benno zosadol z koňa a uviazal ho k plotu. Prešiel ku dverám a zaklopal. „Je tu niekto? Posiela ma Sviňa.“

Dvere sa otvorili. „Ticho,“ povedal pomerne mladý vysoký muž. Pochudnuté telo a bledá tvár mohli na niekoho pôsobiť až chorobne. Tak preto ho volali Bocian. „Pod’ dnu.“

Vnútro domu sa ničím nelíšilo od ostatných sedliackych obydlí, až na to, že tu bolo niekoľko truhlíc, ktoré väčšinou bývajú v hradných pokladniciach.

„Tak čo?“ spýtal sa chudý muž. „Čo chce Sviňa? Počkať. Teba nepoznám. Kto si?“

Benno mu podal papier. „Mám toto.“

„Ukáž to,“ schmatol a začal to čítať. „Bla bla... Podpis tu je. No toto.“

„Čo sa deje?“

„Ten materiál mal smerovať niekde inde, ale keď Sviňa rozhodol. Ja som len sprostredkovateľ.“

„Čiže čo?“

„Všetko je nachystané. Prepravca pre to príde zajtra, možno pozajtra, ale budem musieť zaplatiť čosi navyše. Neviem ani kde je táto Rovinská Dolina. Snád’ mi to Sviňa vynahradí.“

„Dostanem nejaké potvrdenie?“

„Jasné,“ riekol Bocian. Položil papier na krivý stôl. Z poličky zobral nejakú pečiatku. Namočil ju do nádobky s atramentom a potom papier opečiatkoval. „Tuto to máš. Oficiálne

potvrdenie o preprave.“

Benno si papier zobral. Mával s ním, aby atrament uschol.

„Vieš čo,“ hovoril zatiaľ chudý vysoký Bocian. „Nejaké to je zvláštne. Ten, komu mal ten materiál ísť pôvodne nebude nadšený, ale hej, ja tu len plním rozkazy.“

„Čo sa podľa teba stane?“

„Viem ja? Ale asi nič príjemné. Sviňa musí mať nejaký plán.“

„Veru má.“

„On vždy,“ dodal Bocian. „Je to všetko?“

„Je,“ prikývol Benno.

„Dobre. Tak sa rozlúčime. Ak chceš v stodole je tvoj materiál na vozoch. Môžeš sa pozrieť.“

„Zbehnem tam, ďakujem.“

V stodole, rovno medzi kopou sena a znudenými kozami, našiel odstavené nákladné vozy. Nechýbalo na nich nič. Drevo, kov, laná a rôzne mechanizmy, ozubené kolesá. Všetko ako má byť podľa zmluvy.

Benno pri obhliadke stúpil do kozích bobkov. „Fuj,“ zamrmľal si.

Ako si pozeral obsah na vozoch pochopil, čo sa tu deje. Dobre organizovaná zločinecká skupina musela mať veľmi dobré kontakty. Kdesi uchmatli materiál na výrobu strojov, lebo vedeli, že sa blíži vojna a práve na tomto tovare zbohatnú najviac. Nechcel ani pomyslieť na to, odkiaľ toto všetko zobrali. Možno to bola legálna kúpa a možno to niekde ukradli. Lepšie nevedieť. Tak či onak teraz to patrilo jemu.

Vyšiel teda zo stodoly von. Musel si dávať pozor keď zatváral vráta, lebo kozy sa pýtali von a strkali hlavy do škáry dverí. Asi sa im vnútri až tak nepáčilo, hlavne keď im vozy zaberali kopec miesta.

Benno odviazal svojho verného koňa a vysadol na jeho chrbát. Upravil svoj posed v sedle. Spolu so západom slnka sa vybral na cestu domov.

Svoju úlohu splnil. Ani sám nevedel ako. Možno mu pomáhala ruka osudu a možno to bola jeho šikovnosť. Ťažko sa mu bude vysvetľovať čím všetkým si prešiel. V odľahlej a nudnej doline mu nik neuverí.

Mágovia Dračieho Ohňa, obludná striga, maľovaný svet a skutočná čertica. Toto všetko zažil len za niekoľko dní. Zdalo sa mu, že je na cestách celú večnosť.

Popálený bozk na líci ho stále príjemne páľil. Akýsi vnútorný hlas mu hovoril, že aj keď splnil úlohu od svojho rytiera, nie je ničomu koniec.

„Hijo!“ zavelil a štuchol koňa do slabín.

Cvalom uháňal v ústrety novým dobrodružstvám.